

му върхове — Елъ-тепе и Даутъ-тепе — почти се сливатъ съ облацитѣ , . .

Поклонъ, Пиринъ! Какъ царствено се перишъ!

Кой Богъ възъ твойто чело има тронъ?

Съ кой друтъ гигантъ тъй гордо ти се мѣришъ?

Какво мечтаешъ въ тайний небосклонъ?

Душата ми се стѣгаше. Нѣмаше волно сърдце да се радва на роднитѣ красоти. Азъ си дадохъ дума, че ще посетя още веднажъ тия мѣста, но не като войникъ . . . Ако нѣкога пропищи свирката на паровоза изъ дивитѣ усои на Демиръ-Капия и свѣрже София презъ Самоковъ и Рила съ Пиринъ, Разлогъ би се превърналъ на чудно хубава гостоприемна долина. Колко райски кжтове има забравени изъ нашата родина! . . .

Започнахме да се свличаме надолу къмъ Разлога. По южнитѣ Рилски склонове боровата гора като че е по-едра. Намѣста хяляди стари борове сж налѣгали въ една посока, изкъртени заедно съ своитѣ яки дънери. Какви ли страшни бури върлуватъ зиме изъ тия непристѣпни за човѣшки кракъ мѣста — свѣрталища на диви звѣрове!

Следъ обѣдъ влѣзохме въ Разлогъ, малъкъ, чисто български градецъ. Лѣвата наша колона бѣ разбила гърцитѣ и ги бѣ изтикала дори задъ Пирина . . .

